

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Δικηγόρου ατυχίαι

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 19 Δεκεμβρίου 1878, σ. 1-8
2. 20 Δεκεμβρίου 1877, σ. 1-8
3. 21 Δεκεμβρίου 1877, σ. 1-8
4. 22 Δεκεμβρίου 1877, σ. 1-8

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Α Τ Υ Χ Ι Α Ι

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κ. Καλεντής, διαγύρος	A' Πελάτης
Σοφία, κόρη του αὐτοῦ	M' Πελάτης
Ἀντώνιος, ἄλλο αὐτῆς	I' Πελάτης
Φίλος	A' Πελάτης
Κύριος	E' Πελάτης

* Ἡ σκηνὴ ἐπέτεται ἐν Ἀθήναις

* Ἡ σκηνὴ κατετίθη κατὰ τὸ γράμμα ἐν τῇ αὐτοῦ τῷ Κωμῳδῶν. Ὅμοια εἰς τὸ βιβλίον καὶ ἕτερας κλήσεις, ὅτι ἡ μὲν ἀριστοτέλης φέρει εἰς τὸν κοινῶν, ἡ δ' ἑτέρα εἰς τὸ γράμμα. Ἐκ τῆς

πρώτης θέσεως διήγει τὸν τῷ Κωμῳδῶν σχεδὸν κινῆσθαι πρὸς τὴν πρόθεσιν καὶ ἰδέσθαι κατέστη αὐτῆς παρὰ τὴν ἑλληνικὴν ὅμοια μὲν γράμμα ἐν αὐτῇ γραμμῇ. Πᾶσι τούτοις τὸ ἄσφατον εἶναι γὰρ ἐν ἑαυτῷ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ φέρων τὸν πῖλόν του καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν ταξιδιωτικὸν σάκκον ἐξέρχεται τοῦ κοιτῶνος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ΣΟΦΙΑΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐδῶ ἐσεῖς δὲν ἔχετε τόπον νὰ σαλίψετε.

ΣΟΦΙΑ

Μὴ σὰς μέλη δι' ἡμᾶς· σεῖς δὲν εἴσθε εὐχαριστημένος νὰ κοιμηθῆτε αὐτοῦ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Καὶ σεῖς τοῦ θὰ κοιμηθῆτε;

ΣΟΦΙΑ

Ἐδῶ εἰς τὸ γράμα τῷ Κωσταντῆ... θὰ στρώσωμε κάτω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅχι, ὄχι, παιδί μου· ἀδύνατον (ρίπτων εἰς τινὰ γωνίαν τὸν σάκκον) δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ, θεῖέ μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἀποβάλλων τὸν πῖλόν του.

Θὰ πάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· εἶνα κανένα ἰδῶ κοντά;

ΣΟΦΙΑ

Ἄν νομίζετε ὅτι θὰ στενοχωρηθεύμεν, ἐπαταῖθε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ μειλίχιος

Ἄκουσέ με, κόρη μου· μὴν ἐπιμένεις.

ΣΟΦΙΑ

Σὰς ἐντρέπομαι, θεῖέ μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Νὰ μὴ μ' ἐντρέψεται διόλου, διότι τότε θὰ δυσχεραστῆθω.

ΣΟΦΙΑ

Πρώτην φοράν τοῦ σὰς βλέπω καὶ νὰ μὴν ἤμπορῶ νὰ σὰς περιποιηθῶ ὅπως πρέπει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄρσῃ τ' αὐτὰ, Σοφία μου· μὲ λυπεῖς, σὲ βεβαίω ὅτι μὲ λυπεῖς. Ποῦ ξενοδοχεῖον εἶν' ἰδῶ κοντά;

ΣΟΦΙΑ

Τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον εἶνα τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Δὲν θέλω τὸ καλλίτερον· θέλω ἐδῶ κοντά, νὰ ᾔμαι πλησίον σου, νὰ σὺς βλέπω ὅ,τι ὤραν θέλω.

ΣΟΦΙΑ

Ἐδῶ κοντά; ... εἶνε ἓνα μικρό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Αὐτό.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ δὲν θὰ εὐχαριστηθῆτε εἶνε διὰ τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μὴ σὲ μέλη* πῶς λέγεται;

ΣΟΦΙΑ

Ξενοδοχεῖον τῆς Θεσσαλονίκης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Λαμπρά! (μειδιῶν) Λοιπὸν ἔτσι; ὕπανδρευμένη; κυρία Καλεντέ, αἱ; Καὶ ὁ Κωστάκης ποῦ εἶνε;

ΣΟΦΙΑ

Εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄ, ναι, μοῦ τὸ εἶπες.

ΣΟΦΙΑ

Τώρα σπου καὶ ἂν ᾔνε θὰ ἔλθῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *θαπεύων αὐτὴν*

Σ' ἀγαπᾷ, σ' ἀγαπᾷ;

ΣΟΦΙΑ

Πολύ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τι ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ; Ἄ, ναι. Ξεῦρες διατὶ ᾔλθα; ἤλθα διὰ νὰ σὲ πάρω.

ΣΟΦΙΑ *ἐκπληκτος*

Νὰ μὲ πάρτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ναι, νὰ πᾶμε εἰς τὴν Βλαχίαν.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ ὁ Κωστάκης;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *καθήμενος*

Μὰ δὲν ἐνοῶ νὰ σὲ πάρω χωρὶς τὸν Κωστάκην. Θὰ πᾶμ' ἐκεῖ, θὰ τοῦ εἶρω τοῦ Κωστάκη μίαν ἐργασίαν, θὰ καθήμεθα μαζί, ἔχεις τὴν θείαν σου, τὰς ἐξαδέλφας σου, θὰ ζήσωμε περίφημα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

ΣΟΦΙΑ *καθήμενη*

Μικάρη νὰ ἤθελαν ὁ Κωστάκης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τί θὰ κάμῃ; θὰ θελήσῃ· ὅταν τὸν παρακαλῆς σὺ, ὅταν τοῦ τὸ ἀπειτήσης.

ΣΟΦΙΑ

Δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατον· ἔχει ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμη του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Καλὴ δὲν βαρύνεται· νὰ ἤξευρες πῶς λησμονεῖται ὁ ἔρωσ αὐτὸς ὅταν ὑπάρχη ἑλπίς μεγάλου κέρδους!

ΣΟΦΙΑ

Δὲν πιστεύω νὰ τὸ καταρθώσω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Καὶ ἴσα ἴσα τοῦ ἔχω μίαν θείαν. Πλησίον εἰς τὸ Βαρμοσάνι ἔχω ἓνα καλὸν κτήμα· ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ ᾔμαι παρὸν εἰς ὅλα τὰ κτήματα, καὶ ὁ βεκλής τοῦ Βαρμοσανίου, βεκλής εἶνε ὁ ἐπιστάτης, ὁ βεκλής λοιπὸν μ' ἐξημέωσεν ἐπίτες καὶ θὰ τὸν βγάλω. Τὴν θείαν αὐτὴν θὰ τὴν δώσω εἰς τὸν Κωστάκην.

ΣΟΦΙΑ

Ἐπιστάτης;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ναι, ἐπιστάτης· διατὶ; σοῦ φαίνεται παρὰ-

δοξον; Ἄπο δικηγόρος νὰ γίνῃ ἐπιστάτης θὰ
μοῦ εἰπῆς; τί κερδίζει ὡς δικηγόρος;

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ἐπιστάτης, θεϊέ μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ποῖα εἶνε τὰ κέρδη του;

ΣΟΦΙΑ

Κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τέλος πάντων τί κερδίζει τὴν ἡμέραν;

ΣΟΦΙΑ

Πότε τρεῖς καὶ πότε πέντε δραχμαῖς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Δηλαδή ἐπάνω κάτω ἑκατὸ δραχμαῖς τὸν
μῆνα.

ΣΟΦΙΑ

Ἢμπορεῖ ὅμως νὰ κερδίσῃ πολὺ περισ-
σότερα· διότι εἶνε ἱκανὸς, δραστήριος, εργα-
τικός· δὲν τὸ λέγω διότι εἶνε σύζυγός μου,
ἀλλὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τὸ καταλαμβάνω.

ΣΟΦΙΑ

Πῶς νὰ κερδίσῃ ὅμως ἀφοῦ εἶνε ἄτυχος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄτυχος;

ΣΟΦΙΑ

Ἢ ἀτυχία του δὲν λέγεται. Ἄ, εἰς βε-
βαιῶν, θεϊέ μου, εἰς προξενεῖ λόπηρ αὐτὴ ἡ
καταδρομὴ τῆς τύχης. Ἔρχονται καὶ τὸν ζη-
τοῦν ἔξαφνα τὴν ὥραν ποῦ δὲν εἶνε ἰδῶν, καὶ
ἴσα ἴσα αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ὥρα εἰς τὰς σα-
ρανταοκτὼ πολλᾶκις ποῦ εἶνε ἔξω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Περίεργον.

ΣΟΦΙΑ

Προχθὲς ἤμουν εἰς τὸ παράθυρον. Ἦρχετο
ἓνας πελάτης· τὸν συναντῶ ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν ἓνας ἄλλος δικηγόρος ἀρχίζου τὴν δε-
μιλίαν, καὶ ἀκραιε μίσαις ἤκουσα, ἐπρόκειτο
περὶ μιᾶς δίκης καὶ ὁ δικηγόρος ἐκεῖνος ἀνα-
λαμβάνει τὴν ὑπόθεσίν του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *ἐγειρόμενος*

Μπα!

ΣΟΦΙΑ *ἐγειρομένη*

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους
κατάρθωσε τέλος πάντων νὰ πάρῃ μίαν ὑπό-
θεσιν εἰς τὸ κακομνημοκίον· ἤλπιζε νὰ βγά-
λῃ τὸ εἰκοσιοκτάρικον, διότι τὸν κατηγοροῦ-

μενον τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει ὅλοι οἱ ἄλλοι
δικηγόροι. Παίρνει τὴν δικογραφίαν, τὴν με-
λετᾷ, ἐργάζεται τέσσαρα ἡμερονύκτια, ἐτοι-
μάζει τὴν ὑπεράσπισίν του λαμπρὰ ὑπερά-
σπισις, θὰ ἔκαμνε κρότον· τίς μὴ δαίναι; τὴν
παραμονὴν ἀποθνήσκει ὁ κατηγορούμενος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅχι δά!

ΣΟΦΙΑ

Σᾶς λέγω, ἡ ἀτυχία του εἶνε καὶ τι ἔκ-
τακτον· οὔτε νὰ διακριθῇ ἠμπορεῖ, οὔτε νὰ
κερδίσῃ, οὔτε τίποτε. Ἐγὼ τὸν βιάζω νὰ πα-
ραιτηθῇ ἀπὸ τὴν δικηγορίαν καὶ νὰ εἴρῃ
ἄλλον πόρον ζωῆς, ἀνάλογον τῆς θέσεως του
καὶ τῆς ἀξίας του· ἴσως ἀλλάξῃ ἡ τύχη· ἀλ-
λὰ τί νὰ εἰπῶ· τὸν λυποῦμαι, τὸν λυποῦ-
μαι κατάκαρδα, διότι βλέπω ὅτι ἠμπορεῖ νὰ
διαπρέψῃ.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΘΙ ΑΝΔΡΕΑΣ, Α' ΠΕΛΑΤΗΣ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Εἶν' ἰδῶν ὁ κ. Καλεντής;

ΣΟΦΙΑ *μετὰ προθυμίας*

Τί ἀγαπᾷτε;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Κάτι ήθελα νά τοῦ ὁμιλήσω.

ΣΟΦΙΑ *μειδιῶσα*

Διὰ κάμμειαν ὑπόθεσιν βεβαίως.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ναι, διὰ μίαν ὑπόθεσιν.

ΣΟΦΙΑ

"Αν ἔχετε τήν καλωσύνην νά περιμένετε.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Νά περιμένω;...

ΣΟΦΙΑ

"Εντός ὀλίγου θά εἶθῃ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ παρατηρῶν τὸ ὄρο-
λόγιόν του

Δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρὸν ἕως ἀργίση.

ΣΟΦΙΑ

"Α, δὲν πιστεύω.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μετά μίαν ὥραν θά ᾔν ἰδῶ;

ΣΟΦΙΑ

"Ω, πολὺ ἐνωρίτερα.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τότε ἐπανέρχομαι. Μὴ συγχωρεῖτε.

ΣΟΦΙΑ

Τὸ ὄνομά σας παρακαλῶ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

"Α, εἶνε περιττόν- θά ἐπανέλθω.

'Εξέρχεται

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τοῦ Α' ΠΕΛΑΤΟΥ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Παλάτης τοῦ Κωστάκη εἶν' αὐτός;

ΣΟΦΙΑ

Πρώτην φοράν ποῦ τὸν βλέπω. Δὲν εἶς τὸ
ἔλαγα ἐγώ; Τώρα ποῦ λείπει ἔρχονται· καὶ
εἶς ἡμέρας τώρα δὲν ἐβγήκε μίαν στιγμὴν ἔξω
ὁ Κωστάκης. Οὔτε χθὲς, οὔτε προχθὲς ἦλθε
κἀνείς. Ἡ ἀτυχία, ἡ ἀτυχία πάντοτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἀπροόμιτος

Στάσου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔρχεται πάλιν.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, Β' ΠΕΛΑΤΗΣ.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

"Ἐδῶ δὲν κάθεται ὁ κύριος Καλεντής;

ΣΟΦΙΑ

Μάλιστα ἐδῶ. Θέλετε τίποτε;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

"Ἡμπορῶ νά τὸν ἰδῶ μίαν στιγμὴν;

ΣΟΦΙΑ

Δὲν εἶνε ἐδῶ τώρα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ
νά εἶθῃ. Εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐπῆγε μίαν
στιγμὴν. "Αν θέλετε νά περιμένετε ὀλίγον.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

"Α, ὄχι. Πηγαίνω νά πάρω ἕναν καφέν
καὶ ἔρχομαι.

ΣΟΦΙΑ

Καφέ; νά εἶς φέρουσιν καφέ. Διατί νά κά-
μετε τὸν κόπον;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

"Οχι, εἶς εὐχαριστῶ. Δοῦλος σας.

'Εξέρχεται

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τοῦ Β' ΠΕΛΑΤΟΥ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Ἐν ταῦτοις βλέπω ὅτι ἔχει παλάτας.

ΣΟΦΙΑ

"Αχ, θεεὶ μου, τί παλάτας; Κάθε ἡμέρα
καινούργια πρόσωπα εἶνε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄδιόφορον, εἶνε πελάταις ἑμῶς.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ εἶνε ἀπ' αὐτοὺς ποῦ κἀνίνας δικηγόρος δὲν τοὺς θέλει, διότι δὲν πληροῦναι αὐτοί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πῶς; αὐτὸς ὁ κύριος; αὐτὸς φαίνεται καθὼς πρέπει ἄνθρωπος.

ΣΟΦΙΑ

Αὐτοὶ εἶνε ποῦ εἶνε κἀμμιά φορά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Περίεργον πρᾶγμα.

ΣΟΦΙΑ

Εἶδατέ ὅτι διὰ τὴν κρατήσω τοῦ εἶπα νὰ τοῦ δώσω καὶ καφεῖν· ἀλλὰ τίποτε. Ἐρχονται, φαύγουν, πότε ἐπανάρχονται, τὸ περισσότερο ἑμῶς δὲν τοὺς βλέπομεν πλέον καὶ ἂν μείνη καὶ κἀναίς αὐτοὺς δὲν θὰ πληρῶσθαι ποτὲ του. Αὐτὰ ἔχουν οἱ μικροὶ δικηγόροι. Τακτικούς πελάτας δὲν ἔχει, καὶ ὅταν ἕνας δικηγόρος δὲν ἔχῃ τακτικὴν πελατεῖαν δὲν κἀμνεῖ ποτὲ δουλειά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐπιστάτης εἶνε πολὺ καλλίτερα;

ΣΟΦΙΑ

Ὁ καμμένος ὁ Κωστάκης μου ποῦ ἔχει τόσην ἰκανότητα, τόσην ἐπιμείλειαν, ποῦ τίποτε δὲν τοῦ λείπει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅλ' αὐτὰ πολὺ καλά· σήμεραν τί καρδίζει; καρδίζει ταῖς ἑκατόν; ἐγὼ σοῦ βάζω διακόσιαι· ἀλλ' ἀπ' αὐταῖς τῆς διακόσιαις τρώγει, πίνει, ἐνδύεται, πλύνεται, πληρώνει ἐνοίκιον κτλ. Εἰς τὸ Βαρμωσάνι ὡς ἐπιστάτης θὰ παίρῃ εἴκοσι φλωριά τὸν μῆνα· δηλαδή, δύο ἢ δέκα εἴκοσι, δύο ἢ τρεῖς ἑξ, ἐπάνω κατὰ διακόσιαις ἐξήντα δραχμαῖς, καὶ οὔτε θὰ τρώγῃ ἀπ' αὐταῖς, οὔτε θὰ πίνῃ, οὔτε ἐνοίκιον θὰ πληρῶνῃ. Ἐπειτα, εἰπέ μου εἰ παρακαλῶ, τί ἐλπίζει νὰ καρδίση κατόπιν;

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ὅταν ἀποκτήσῃ πελατεῖαν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Σὺ ἢ ἴδια ἀναγνωρίζεις ὅτι εἶνε δύσκολον

τοῦτο· ἀλλὰ καὶ θεῖν καὶ ἐν ἀποκτήσῃ δύο χιλιάδες δραχμαῖς τὸ μῆνα θὰ τῆς ἔχῃ.

ΣΟΦΙΑ

Ὅχι, δά!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Περισσότεραις;

ΣΟΦΙΑ

Δύο χιλιάδες εἶνε πολλαίς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐγὼ σοῦ βάζω δύο χιλιάδες· δηλαδή εἴκοσι τέσσαρες χιλιάδες δραχμαῖς. Τί νομίζεις πῶς ἔχω ἐγὼ; Σήμεραν αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ σοῦ ἔμιλω ἔχω τέσσαρες χιλιάδες φλουρὶ εἰσοδήμα· δηλαδή, τέσσαρες ἢ δέκα σαράντα τρεῖς ἢ τέσσαρες δώδεκα· κάπου πενήντα χιλιάδες δραχμαῖς.

ΣΟΦΙΑ

Πενήντα χιλιάδες!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τί λίγω; καὶ τέσσαρες εἴκοσι πέντε ἑκατό, ποῦ λίμι χιλιαῖς, καὶ δώδεκα καὶ σαράντα... Ἐχω, μάτια μου, πενήντα τέσσαρες, πενήντα πέντε χιλιάδες....

ΣΟΦΙΑ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας
Πῶ, πῶ, πῶ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ μεταβαίνων δεξιᾷ
Καὶ ἤμουν ἐπιστάτης.

ΣΟΦΙΑ ἐκκληχτός
Πενήντα πάντα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μὴ σοῦ φαίνεται ὅτι ἐπιστάτης εἶνε κακὸν
πράγμα. Ἄ, μπᾶ! διόλου μάλιστα. Διὰ τὸ ἦνε
κάνεις καλὸς κτηματίας πρέπει πρῶτα νὰ
γνωρίζῃ ὡς ἐπιστάτης τὰ πάντα, ὅπως διὰ τὸ
ἦνε κάνεις καλὸς στρατηγὸς πρέπει νὰ ἦτο
καλὸς στρατιώτης. Θὰ μοῦ εἶπῃς, διατί δὲν
τοῦ δίδω ἀμίσως κεφάλαια νὰ ἐνοικιάσῃ κτη-
ματα. Τὰ κεφάλαια αὐτὰ θὰ τοῦ τὰ δώσω,
ὅταν ἰδῶ ὅτι ὡς ἐπιστάτης ἤξεύρει τὴ δου-
λειά του· ἢ προστασία μου δὲν θὰ τοῦ λει-
ψῇ ποτὶ, ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἐπιστάτης δύο χρο-
νια τοῦλάχιστον διὰ τὴ ἐνοουση καλὰ πῶς
κερδίζονται τὰ χρήματα.

ΣΟΦΙΑ

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ πεισθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄν δὲν πεισθῇ θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἤξεύρει τὸ
συμπίρον του.

ΣΟΦΙΑ βαίνουσα πρὸς τὴν θύραν
Νὰ τοε ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, ΚΑΛΕΝΤΗΣ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σοφία μου, ἤρρησα. (ἀσπαζόμενος τὴν Σο-
φίαν) Ἄλλὰ τί νὰ... (παρατηρῶν τὸν Ἀν-
τώνιον) Ὁ Κύριος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἀνοίγων τὰς ἀγκύλας του
Νὰ σὲ φιλήσω.

ΣΟΦΙΑ

Ὁ θεὸς μου, Κωστάκη;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ριπτόμενος εἰς τὰς
ἀγκύλας τοῦ Ἀντωνίου

Ὁ θεὸς μας;... ἄ, θεὸ μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὸν

Παιδί μου... Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ, (Στρατηγ-
μος πρὸς τὴν Σοφίαν) Εὐμορφος ἄνθρωπος!

ΚΑΛΕΝΤΗΣ γελῶν

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐχες δίκαιον, Σοφία μου, νὰ τὸν ἀγαπᾷς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ μειδιῶν

Μὴ ἡ Σοφία δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω.

ΣΟΦΙΑ

Δύο κύριοι σ' ἐζήτησαν, Κωστάκη.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τί ἤθελαν;

ΣΟΦΙΑ

ὑποθέτω ὅτι θὰ σὲ ἤθελαν δι' ὑποθέσεις
των. Θὰ ἐπανέλθουν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καλά.

ΣΟΦΙΑ

Μίαν στιγμὴν, θεὸ μου, κ' ἔρχομαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ποῦ πᾶς;

ΣΟΦΙΑ βαίνουσα πρὸς τὸ μαγειρεῖον
Ἐρχομαι ἀμίσως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἐμποδίζων αὐτὴν

Δὲν ἔχεις νὰ πᾶς πουθενά.

ΣΟΦΙΑ

Σὺς παρακαλῶ θὰ χαλάσῃ ἡ σοῦκς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Εἶν' ἡ μαγείρισσα διὰ τὴν σοῦπαν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ Σοφία εἶνε καὶ μαγείρισσα.

ΣΟΦΙΑ

"Ελα τώρα, Κουσεδάκη.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Διατί; δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ.

ΣΟΦΙΑ

Οὐτ' ἰγὼ... ἀλλὰ...

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Νὰ μὴ κακοφανῇ τοῦ θεοῦ;... δὲν πιστεύω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Δὲν μοῦ καθορίζεται, πικιδιά μου εἶσθε μάστιγα ἀξιώσαντοι. Νὰ μὴ ε' ἀμποδίζω; Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ *ξερραμένη*

Θε εἴλω ἔρασεως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *ἰδίᾳ πρὸς τὴν Σοφίαν*
ταγαμόν

Τόση δυστυχία;... τοὺς καθυμένους!

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΘΕΑΝΔΡΕΜ, πλὴν τῆς ΣΟΦΙΑΣ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καθίστατε, θεῖς. (*προσφέρει τῷ Ἀρτεμίδῳ ἰδιώλιον*) Πότε ἤλθατε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *καθήμενος*

Σήμερον τὸ πρωὶ μὲ τὸ κατ' εὐθείαν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἦτο καλὸν τὸ ταξιδί σας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Α, εἶχαμε λαμπρὸν καιρὸν ἐδῶ εἰς τὸν Καφνρία ἐχορεύσαμεν ὀλίγον, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε συνειθισμένον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς φιλοξενήσω, διότι...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Εἶνε περιττὸν τὰ εἰπαίην μὲ τὴν Σοφίαν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Λυπούμαι ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Καλὴ δὲν βαρύνεσθε!

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Εἶνε πολὺ μικρὸν τὸ σπίτι μας... δύο δωμάτια μόνον καὶ τὸ μαγειρίσιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου, καὶ θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃς αὐτὸ, ἂν δὲν ἐπιτύχουν τὰ σχέδιά μας...

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ποῖα σχέδια;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Θὰ ὁμιλήσωμεν κινεσίην· ἂν λοιπὸν δὲν ἐπιτύχουν τὰ σχέδιά μας ν' ἀλλάξτετε σπίτι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *μειδιῶν*

Ν' ἀλλάξωμεν εἶνε ἕνας λόγος· τὸ ζήτημα εἶνε ἂν ἠμποροῦμε ν' ἀλλάξωμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Διατί;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ε, εἰ τὰ χρήματα εἶνε ἀκριβὰ σήμερον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τὸ χρῆμα εἶνε ἀκριβὸν ὅταν δὲν τὸ ἔχῃ κανεὶς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὴ δίδου δὲν τὰ ἔχω, δι' αὐτὸ καί...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Σὺ νὰ φροντίσης νὰ εἶρῃς καλὸ σπῖτι καὶ διὰ τὰ ἄλλα νὰ μὴ σὲ μέλη, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *ἐκπληκτος*

Πῶς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *ἐγερμένος*

Ναι, φίλε μου, θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃς αὐτό. Μίαν ἀνεψιὰν τὴν ἔχω, θέλω νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ· σὺ τὸ κατῴρθωσες διὰ τῆς ἀγάπης σου, ἀφῆσέ με κ' ἐμένα νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σὰς εὐχαριστῶ, θεῖέ μου, ἀλλὰ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Νὰ μὴ μ' εὐχαριστῆς διόλου· νὰ φροντίσης ἀκόμη νὰ πάρῃς μίαν μαγειρίτσαν, μίαν ὑπηρετρίαν τέλος πάντων καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται νὰ πάρῃς ἑπιπλα...

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ, θεῖέ μου... αὐτὸ εἶνε ἄνευρον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *γελῶν*

Κ' ἐγὼ τί διάβηλο εἶμαι;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ, σὰς βεβαιῶ μοῦ φαίνεται ὅτι κοιμοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ Η'**Οἱ ἈΝΤΕΡΑ, ΣΟΦΙΑ.****ΣΟΦΙΑ**

Θεῖέ μου, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καλὴ Σοφία, ἔλα ἔδῳ ν' ἀκούσης τί λέγει ὁ θεός.

ΣΟΦΙΑ

Τί πρᾶγμα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Κύρια ἀνεψιᾷ, σοῦ ἀφαιρῶ τὸν λόγον. Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κ' ἐρχομαι. Ποῦ θέλετε νὰ φάμε σήμερον.

ΣΟΦΙΑ

Ἐδῶ μαζὴ μας θὰ φάτε, θεῖε.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σοφία μου, τί θὰ φάγῃ;

ΣΟΦΙΑ

Ὅ,τι ἔχομεν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ δὲν ἔχομεν τίποτε.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ τὸ χθεσινὸν ποῦ ἔμεινε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μὴ χάνεσθε σ'αὐτά. Ψωμί καὶ τυρὶ ἔχετε;

ΣΟΦΙΑ

Καλὴ ἔχομε φαγητόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Αἶ, ἐγὼ τρώγω ἔδῳ· δὲν θέλω νὰ κάμῃτε τίποτε παραπάνω ἐννοεῖς, Σοφία; τίποτε ἄλλο. Χαίρε, Κωνσταντίνε Σοφία μου, νὰ εἶ φιλήσω. (κρυφίως τῇ Σοφίᾳ) Κάμε του λόγον, δι' ἐκεῖνο τὸ ὄποιον σοῦ εἶπα.

ΣΟΦΙΑ *δμοίως*

Θὰ τοῦ κάμω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *ἀπερχόμενος*

Χαίρετε, χαίρετε.

ΣΚΗΝΗ Θ'**Οἱ ἈΝΤΕΡΑ, πλήρ τοῦ ΑΝΤΩΝΙΟΥ.****ΚΑΛΕΝΤΗΣ**

Καλὴ Σοφία, ὁ θεός σου αὐτὸς εἶνε λαμπρὸς ἀνθρώπος.

ΣΟΦΙΑ

Λαμπρὸς, λαμπρὸς. (καθημένη καὶ λαμβάνουσα ἀπὸ χειρὰς τὸ ἐργόχειρον αὐτῆς) Νὰ ἤξευρες τί μοῦ εἶπα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Α Τ Υ Χ Ι Α Ι

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΑΥΘΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΩΜΗΔΑ

(ἴδιε προηγ. φύλλον) (*)

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἔξαλλος ὑπὸ χαρῆς

Θ' ἀλλάξωμε σπίτι, θά πάρωμε μαγείρισσαν.

ΣΟΦΙΑ

Μαγείρισσαν;

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Κ. Καλεντής, Δικηγόρος.—Σοφία, ἑστίατος σπιτι.—Ἀντώνιος, ἑστίατος σπιτι.—Φίλος.—Κύριος.—Α' Πελάτης.—Β' Πελάτης.—Γ' Πελάτης.—Δ' Πελάτης.—Ε' Πελάτης.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἰππὸν ἔπιπλα... καὶ ὄλα, ὄλ' αὐτὸς τὰ ἀναλαμπάνει. Ἄγι Σοφία μου, θὰ τελειώσουν τὰ βάζανά μας. θὰ ζήσωμεν ἐπὶ τέλους σὰν ἄνθρωποι. Ὁ θεὸς τὸν ἔστειλεν αὐτὸν τὸν θεῖόν σου; Θ' ἀλλάξωμε σπίτι; θὰ φύγωμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ παλῆροσπιτο.

ΣΟΦΙΑ

Μὴν ἦσαι κακὸς. Κωστᾶκη ἐπεράσαμε τόσαις καλαῖς κ' εὐτυχισμέναις ἡμέραις εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. Σοφία μου ἐνοῶ ὅτι εἶνε μικρὸν, ἀπόκεντρον, εἰς στενὸν δρόμον. Ἄ, ὅταν ἀλλάξωμε σπίτι, τότε θὰ ἰδῆς πόσον θά μ' ἐκτιμῶν, καὶ πόσας, πόσας ὑποθέσεις θὰ ἔχω.

ΣΟΦΙΑ

Καυμένη Κωστᾶκη, ὄλα ὄνειρα εἶσαι ἀκόμη.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐδῶ, Σοφία μου, ὁ κόσμος δὲν ἐξετάζει τὴν ἀξίαν, δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς μελέτας καὶ εἰς τὸν καταναλωθέντα χρόνον πρὸς ἀπόκτησιν

γνώσεων, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μόνον. Εἶσαι καλὰ ἐνδεδυμένος; εἶσαι καὶ καλὸς δικηγόρος· κατοικεῖς εἰς καλὸ σπίτι; εἶσαι καὶ καλὸς δικηγόρος· φαίνεσαι εἰς τὸν κόσμον; εἶσαι καὶ καλὸς δικηγόρος· καὶ δὲν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καθέται εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο, ὁ ὁποῖος φορεῖ τὸ αὐτὸ φόρεμα τρεῖς κατὰ συνέχισιν ἔτη, ὁ ὁποῖος ἐκ φιλοτιμίας ἀποβαίνει τὴν συναναστροφὴν, πόσους κόπους κατέβαλε διὰ νὰ σπουδάσῃ, πῶσάν τις ἐτερήθῃ, τὸν ἄρτον διὰ ν' ἀποκτήσῃ βιβλία πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του, μετὰ πόσης φιλοπονίας ἐργάζεται· τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐξετάζει.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ θὰ ἀλλάξῃς τὸν κόσμον τώρα σὺ;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Κάθεσαι εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο, εἶνε δικηγόρισκος· πηγαίνει εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, εἶνε δικηγόρισκος...·

ΣΟΦΙΑ

Νὰ σοῦ εἰπῶ ὁμως...·

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ναί· ὁ κόσμος θέλει νὰ φαίνεσαι, καὶ ἀδίδ-

φορον ἢν καταδολιεύθης τὸν πλάτην σου· ἢν ἐξήπατησες αὐτὸν, ἢν ἐνέπαιξες ἐκεῖνον, ἢν ὑπεϊρήσασες ὀλόκληρον δικογραφίαν διὰ τὴν ἐπιτύχης τὸν σκοπὸν σου· ὁ κόσμος δὲν εἰ θέλει τίμιον, αὐτὸ θέλει στρεψόδικον καὶ τότε σ' ἐκτιμᾷ. Νὰ πᾶς εἰς αὐτὸν τὸν δικηγόρον, εἶνε ἐπιτήδειος· ἀλλ' ἢ ἐπιτηδειότες τοῦ ποῦ συνίσταται; εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ μὴ παρεμβῇ ὁ δικηγόρος τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν καὶ νὰ καθύψωσιν τοιαυτοτρόπως τὴν δίκην· νὰ πᾶς εἰς ἐκεῖνον τὸν δικηγόρον, διότι εἶνε εὐφροσυνότερος καὶ ἢ εὐφροσύνη τοῦ ἕλου συνίσταται εἰς τὴν φιλίαν τῶν δικαστῶν, καὶ τὴν φιλίαν αὐτὴν τὴν ἐπιεικηνύει ἀσυστόλως διὰ τὴν ἀποκτήσῃ πελατεῖαν.

ΣΟΦΙΑ

Αἶ, νὰ φύγωμεν λιπὲν ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ περιγράφων τὴν αἰθουσαν

"Ὅχι, δὲν φύγω· θὰ μείνω καὶ θὰ κληρῶσω. Μέχρι τοῦδε εἰργαζόμενος διὰ νὰ ζήσω ὁ θεὸς σου, ὁ καλὸς σου θεὸς μοῦ λύει τὰ δεσμά, θὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν ἐπιστήμην. (δεικνύων τὴν δικογραφιοθήκην) Αὐτὰ ἐκεῖ, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ ᾔγες σωφῶς, εἶνε κανὴν θὰ

γερμίσουν. Δὲν θέλω πλοῦτον, θέλω ἄνεσιν μόνον διὰ τὴν ἀποδείξαι εἰς πολλοὺς πῶς ἐργάζονται.

ΣΟΦΙΑ

Εἶσαι καὶ ἄτυχος ὅμως, Κωστάκη μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ στένων

Εἶμαι καὶ ἄτυχος, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ ἐπὶ τίλους ἢ τύχη· ἕως ποτε πλέον θὰ μὴ καταδιώκῃ.

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ

Πῶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν θὰ συλλογίζωμαι πλέον πῶς νὰ ὑπερασπισθῶ ὑποθέσεις εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ νὰ βγάλω τὸ τέλληρον τῆς ἡμέρας· θὰ πᾶγω καὶ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

ΣΟΦΙΑ

"Ἄν σοῦ ἔλθουν ὑποθέσεις.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τί θὰ κέρμουν, θὰ ἔλθουν.

ΣΟΦΙΑ

Εἶσαι εἰς τῶν τετρακοσίων ἐξήκοντα τριῶν δικηγόρων ὅμως.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ἀπὸ πολλοῦ εἶμαι πολὺ καλλίτερος.

ΣΟΦΙΑ

"Ἄλλ' αὐτοὶ ἔχουν φίλους, πηγαίνουν, ζητοῦν, δημιουργοῦν δίκας· σὺ ποτε δὲν θὰ τὸ κέρμεις αὐτό.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ καθήμενος

"Ἐχεις δίκαιον· εἶνε ἀπιλοπία! Νὰ δημιουργήσω δίκην διὰ νὰ ὠφεληθῶ· τί ἀποτρέπαιον πρᾶγμα. Νὰ μὴ διώρῃς τούλάχιστον δικαστὴν ὁ ὑπουργός.

ΣΟΦΙΑ

Πρέπει νὰ ἔλθῃς τὰ μίση.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καὶ ἢ ἱκανότες;

ΣΟΦΙΑ

Κολοκύθια μὲ τὴν ῥιγανὴν· ἐδῶ καρδιά χάνονται.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἐγειρόμενος

Δικαστής! ν' ἀπονέμω δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀδικούμενον· τί ὠραιότερον πρᾶγμα!

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ

"Ἄχ, θεὸ μου, αὐταῖς ἢ ἰδίαις θὰ μ' ἀρρωστήσουν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

*Οχι; ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἦτο ἀτελής ἂνευ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὅμως πῶς τὴν ἀπονέμουν ἐδῶ κατὰ τῆς συμπάθειας ἢ τῆς ἀντιπάθειας των.

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ*

Πῶς νὰ κάμῃ δουλειὰ καθὼς σκίπτεται.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Εἶσαι φίλος, γνώριμος τῶν δικαστῶν; ἔχεις δικαίον· εἶσαι ἐχθρὸς αὐτῶν, ἀγνωστος, ἔχεις ἀδικίαν. Παντοῦ ἀπέλπισία!

ΣΟΦΙΑ

*Ἐλὰ νὰ φύγωμεν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *ἀσπάλτω**

Νὰ φύγωμεν, ἀχθίστα. (μετὰ μικρὰν παύσιν) Καὶ νὰ πᾶμε πού;

ΣΟΦΙΑ

*Ἀποφασίσαι τὸ εὖ καὶ μὴ σὲ μίλη. Θὰ τὸ ἀποφασίσῃς;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καλὲ δὲν βαρύνεσαι· ἐδῶ ἐγεννήθημεν, ἐδῶ θὰ ζήσωμεν, θὰ τυφλωνίσωμεν, θὰ ποτισθώμεν κικίρις, θ' ἀπογοητευθώμεν, ἐδῶ τέλος θ' ἀποθάνωμεν.

ΣΟΦΙΑ

*Ἀκουσί με· μὰ νὰ μὴ θυρώτῃς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τί;

ΣΟΦΙΑ

Νὰ πᾶμε εἰς τὴν Βλαχίαν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *καθήμετος παρ' αὐτῆ περιβάδην*

Καὶ νὰ κάμωμεν τί εἰς τὴν Βλαχίαν; Δὲν ἐνωσεῖς ὅτι ἂνευ ἐργασίας δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω; Ἐμπορῶ νὰ κάμω τὸν δικηγόρον εἰς τὴν Βλαχίαν ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τὸν τόπον καὶ τὴν γλῶσσαν;

ΣΟΦΙΑ

Δὲν θὰ κάμῃς τὸν δικηγόρον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Θὰ κάθῃμαι μὲ σταυρωμένα χέρια;

ΣΟΦΙΑ

*Οχι, ἀλλὰ....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

*Ἐργασίαν δὲν θὰ ἔχω.

ΣΟΦΙΑ

Μὲ τὸν θεῖον, νὰ, πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ θεοῦ σου, Σοφίᾳ μου, δὲν ἔμπορῶ νὰ τῆν κέρω ἐγὼ, δὲν εἶμαι ἱκανός.

ΣΟΦΙΑ

*Ἀκουσί με, Καστάκη μου· βλέπεις τί καλὸς πού εἶνε ὁ θεός.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Εἶνε λαμπρὸς ἀνθρώπος, τὰ εἶπαμεν.

ΣΟΦΙΑ

Δὲν ἤξεύρεις μὲ πόσῃ ἀγάπῃ μου ἐμιλοῦσεν καὶ πῶς φαίνεται ὅτι θέλει νὰ μᾶς κάμῃ καλόν. Δίξου τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν σοῦ προτείνει.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δηλαδή;....

ΣΟΦΙΑ

Νὰ, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... Θὰ τοῦ φανῆ πικράζενον· μὰ μοῦ τὸ ἐξήγγησεν, δὲν εἶνε ὅπως θὰ τὸ νομίσῃς....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τί τρεῖνῃ;

ΣΟΦΙΑ

*Ἐπιστάτης εἰς ἓνα κτήμα.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἀγαπητῶν

Ἐπιστάτης;

ΣΟΦΙΑ ἐγειρομένη ἐπίσης

Μὰ στάσου νὰ ἴδῃς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐγὼ δικηγόρος νὰ γίνω ἐπιστάτης κτή-
ματος; Ἐτραλλάθηκα, Σοφία μου; Δηλαδή
τόσας μελέτας καὶ τόσους κόπους νὰ τὰ
θάψω εἰς τὸ ἄβυσσος τοῦ ἐπιστάτου; Λίγαις
ἀνοησίαις, καυμίνῃ Σοφία.

ΣΟΦΙΑ

Μά....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ γελῶν

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

ΣΟΦΙΑ

Καὶ ὁ θεὸς μου ἦτο ἐπιστάτης κατ' ἀρχάς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ὁ θεὸς δὲν ἦτο ἐπιστάτης, δὲν εἶχε μιλ-
λὸν πρὸ αὐτοῦ, δὲν εἶχε φθεῖραι τὴν ζωὴν
του προηγουμένως διὰ νὰ ἴδῃ σταφομένους
τοὺς κόπους του, δὲν ἰθυσίασαν ὁ θεὸς σου
ἐπιστήμην ἔνθ' ἀπ' ἐμὲ ἀπαιτεῖς ὅλ' αὐτὰ νὰ
τὰ θυσιάσω καὶ νὰ γίνω ἐπιστάτης. Σοφία
μου, Σοφία μου, ξεύρεις τί βλέπω; ὅτι ἀπὸ

τὸν πολὺν του ζῆλον ὁ θεὸς σου... ἀλλ' ἄς
ἦναι, δὲν τὸ λέγω... διότι θὰ ἔχω ἄδικον.

Ἐπιστάτης! χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

ΣΟΦΙΑ δυσχερῶς

Εἶνε ἀνόητος αὐτὸς ποῦ μᾶς συλλογίζεται.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ γελῶν

Μὴ θυμὸν ἔχεις, Σοφία μου.

ΣΚΗΝΗ I'

Οἱ ἈΝΤΙΓΟΝΗ, Ἀ' ΠΕΛΑΤΗΣ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μὴ συγχωρεῖτε.

ΣΟΦΙΑ τῷ Καλεντῇ

Αὐτὸς εἶνε ποῦ ἦλθε.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Εἴθε ὁ κύριος Καλεντῆς;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μάλιστα, κύριέ μου.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἦλθε διὰ μίαν ὑπόθεσιν μου, κύριε Κα-
λεντῆ. Ἦμπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε ὀλίγην
ὄραν;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Εὐχαρίστως, κύριέ μου, εὐχαρίστως. Σο-
φία, ἀφῆσέ μας σὶ παρακαλῶ. Καθίσατε, κύ-
ριέ μου. (τῇ Σοφίᾳ κρυφῶς) Ἐπιστάτης αἰ';
χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ. Μὴ θυμὸν ἔχεις.

ΣΟΦΙΑ

Καυμίνε Κωστάκη, εἶσαι ἀδιόρθωτος.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Οἱ ἈΝΤΙΓΟΝΗ, πλὴν τῆς ΣΟΦΙΑΣ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Κύριέ μου, δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τῶν δικα-
στηρίων καὶ ἂν ἔνε πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀπο-
στρέφομαι εἶνε αἱ δίκαι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν κάθισθε παρακαλῶ;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Σὰς εὐχαριστῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἂν
ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν σὰν κ' ἐμένα δὲν θὰ
ὑπῆρχον δικηγόροι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βεβαιώθητε ὅτι ἡ κοινωνία θὰ ἐκίρδιζε
πάντοτε.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Α, βλέπω ότι είστε σύμφωνος με τις ιδέες μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καθώς κατήντησε σήμερα το επάγγελμα του δικηγόρου.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Εγώ να σας ομολογήσω την αλήθειαν, κύριε Καλεντή, επιθυμώ να σας αναθέσω την άποψή μου, διότι έμαθα μετ' ευχαριστήσεως ότι είστε δραστήριος και ικανός.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σας ευχαριστώ, κύριέ μου.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δίν' σας κολακεία διόλου. Αυτό θέλω δραστηριότητα πρό πάντων, διότι ο δικηγόρος τον όποιον είχα είναι άκνηρός και έπειτα είναι χαλ ύβριστής. Ω, ύβριστής! Φαντασθήτε ότι εις το πρωτοδικείον μου κατίστραψε την υπόθεσί μου, διότι ύβρισε σχεδόν τους δικαστάς. Γελάτε;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ γελάων

'Ενόησα περί τίνος πρόκειται.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Σας όμιλώ περί του κυρίου Σαββαλλίπογλου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μάλιστα, μάλιστα. Είναι μοναδικός εις το είδος του.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Και έπειτα είναι και άκατάληπτος. Καλή δέν έννοιατι τί σας λίγει' έχει ιδιικήν του γλώσσαν. 'Αλλά σας άπασχολώ ίσως. 'Ιδού, φίλε μου, ή υπόθεσίς μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ λαμβάνων τόν φάκελλον

Πολύ καλά.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ δίδων αὐτῷ χαρτοδόμημα

Λάβετε και τό ποσόν αυτό ως προκαταβολήν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ έκκληκτος

'Εκατόν δώδεκα; (ιδίᾳ ἀπεφθῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τήν δεχογραφίαν). 'Ονειρεύομαι;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μήπως δέν είναι εκατόν δώδεκα;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ μειδῶν

'Α, δέν τό παρατηρῶ δι' αυτό. (ιδίᾳ) Πρώτην φοράν ποῦ βλέπω.

Α ΠΕΛΑΤΗΣ

Τώρα να σας εξηγήσω και την υπόθεσιν. (μεταβαίνων ἀρρακτερῶ). 'Εδώ, φίλε κύριε....

ΣΚΗΝΗ Β'**ΟΙ ΑΝΤΕΡΑ, Ο ΦΙΛΟΣ.****Ο ΦΙΛΟΣ**

Τί έγινες, αδελφέ Κωστήκη; τόσον καιρόν έχω να σε ιδῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

'Α, τί κάμνεις, 'Αλιξάνδρε.

Ο ΦΙΛΟΣ

Πορευτός είχ' αυτές τις ημέρας.

'Ο Φίλος και δ' Α' Πελάτης χαιρετίζονται ψυχρῶς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δέν γνωρίζεθε. Επιτρέψτε μοι να σας σχητίσω....

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ κρηθῶς τῷ Καλεντῇ

Αυτός είναι ο αντίδικός μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ έκκληκτος

'Ε!

Ο ΦΙΛΟΣ, *ὅστις ἀπέθεσεν ἐπὶ τινος*
τραπέζης τὸν πῦλόν καὶ τὴν ράβδον τοῦ
Ἄπ' ἐναντίας γνωρίζομεθα πολὺ καλὰ καὶ
τὸν κύριον Μεντάδην· δὲν ἔτυχε νὰ συναντη-
θῶμεν ποτὲ καὶ χαίρω ὅτι εὕρισκω αὐτὸν ἰδῶν
διὰ νὰ τοῦ κἄμω τὰ παρακονά μου.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ *πλησιάζων αὐτὸν*
Ποῖα παρακονα, κυρί μου;

Ο ΦΙΛΟΣ
Ὅλα, φίλε μου, τὰ ἐνοῶ εἰς μίαν δίκην,
ἓνα πρᾶγμα δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐνοήσω
τὰς ἀγοραίας Ὑβρεῖς καὶ ὁ δικηγόρος σας μὲ
ἐξέβρισε, κύρι μου....
Ὁ Καλεντής φυλλολογεῖ τὴν δικογραφίαν

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα εἶνε
ἓνας λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸν ἤλλαξα.

Ο ΦΙΛΟΣ
Τὸν ἤλλάξατε; Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Ἄ, σᾶς
συχαίρω, κυρί μου, ἕπον ἀνοπόρορος.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Ἔχετε δίκαιον.

Ο ΦΙΛΟΣ
Φαντασθῆτε ὅτι ὄχι τοῦ προεταίνα συμ-
βιβαζομένου....

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ *ἐκκληρατος*
Πῶς; τοῦ προεταίνατε συμβιβαζομένου;

Ο ΦΙΛΟΣ
Βίβλια· εἴοτι ἐπὶ κίλους ἡ ὑπόθεσις μας
δὲν εἶνε καὶ τίποτε σπουδαῖον πρᾶγμα.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Ἄλλὰ δὲν μοῦ εἶπα τίποτε.

Ο ΦΙΛΟΣ
Πῶς εἶνε δυνατόν;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Σᾶς διαβεβαιῶ.

Ο ΦΙΛΟΣ
Δὲν σᾶς εἶπεν ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ κερά-
λαιον καὶ τοὺς τόκους τῶν δύο ἐτῶν;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Ἄλλὰ δὲν ἀπῆρτα ποτὲ περισσότερα,

Ο ΦΙΛΟΣ
Καλὰ, αὐτὸς ἀπαιτεῖ πέντε ἐτῶν τόκους.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Ποτὲ, φίλε μου, ποτὲ, ἐγὼ εἶμαι εὐχαρι-

στημένος καὶ μὲ τοὺς τόκους ἐνὸς ἔτους, διότι
ὅταν ἠγγόρασα τὸ συνάλλαγμα σας....

Ο ΦΙΛΟΣ
Τότε λοιπὸν δὲν ὑπάρχει κἄμμία διαφορὰ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Αὐτὸ βλίπω κ' ἐγὼ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *ἰδίᾳ*
Μία φορὰ ἐπῆρα κ' ἐγὼ ἓνα ἐκάτων δόδεκα
καὶ μοῦ φανέται ὅτι θὰ μοῦ τὸ πάρουν κἰσῶ.

Ο ΦΙΛΟΣ
Ἦστε ὅποτε θέλετε πηγαίνομεν εἰς τὸν
συμβολαιογράφον καὶ καταργεῖσθαι τὴν δίκην
συμβιβαζόμενοι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *παρατηρῶν αὐτοὺς*
Ἐ!

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ
Ἐνοεῖται [σφάγγων αὐτῶν τὰς χεῖρας].
Ἄ, μὲ πῶσον χαίρω ὅτι συνήντηθημεν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *στῆνων κρηπίδας*
Τί θὰ μοῦ τὸ πάρουν, ποῦ μοῦ τὸ ἐπῆρα.

Ο ΦΙΛΟΣ
Ἐὰν θέλετε εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Α' ΠΕΛΑΤΗ

Ἄκου; ἐκεῖ. Δὲν ἔχω ἄλλην δίκην, φίλε μου, καὶ τὰς ἀποστρίφομαι τὰς δίκας, ὦ, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον τὰς ἀποστρίφομαι.

Ο ΦΙΛΟΣ

Ὡστε νὰ πηγαίνωμεν.

Α' ΠΕΛΑΤΗ

Ἀρίστως. (τῷ Καλεντῇ) Φίλε κύριε Καλεντῇ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ στενοχωρημένος

Φίλε κύριε.....

Α' ΠΕΛΑΤΗ λαμβάνων τὸν φάκελλον

Ἄν ἔχι τίποτε ἄλλο τοῦλάχιστον ὁ συμ-βιβασμός; ἔγινεν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ζητεῖτε κατὰ τῆς γῆς

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τι ζητεῖτε;

Α' ΠΕΛΑΤΗ

Τὸ ἑκατὸν δώδεκα.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἔξω γὰρ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐν χαρτερομίσθῳ

Ἄ, μάλιστα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ εἰσερχόμενος

Ἐδῶ εἰμαι.

Ο ΦΙΛΟΣ

Λοιπὸν, χαίρει, Κωσταντῖν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μήπως εἰς ἐμποδίω;

Α' ΠΕΛΑΤΗ

Ὅχι, ὄχι, κύριέ μου. Σὰς προσκυνῶ, κύριε Καλεντῇ.

Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ φίλου

ΣΚΗΝΗ II'

ΚΑΛΕΝΤΗΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ εἶτα **ΣΟΦΙΑ**.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἦρα λαμπρὸν δωμάτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Εἶθ' εὐχαριστημένος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πολύ. Τίθεται; εἰς ξημετεμένος φαίνεται.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ προσπαθῶν νὰ μειδίωσῃ

Ἄ, τίποτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τι εἰς ἤθελαν αὐτὸς ὁ κύριος; Τὸν εἶδα καὶ πρωτύτερα νὰ ἴδῃ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μίαν ὑπόθεσιν μοῦ ἔφερον. ἄλλ' ἔφυγεν ἔξω ὁ ἀντιδικός του καὶ συνεδιδάσθησαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἦω;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ναί, συνεδιδάσθησαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πάει; ἐτελείωσεν;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βίβλια.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄ, καὶ ἔχει δίκαιον ἡ Σοφία νὰ λίγη εἶσαι ἄτυχος.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐπομένῃ, τί νὰ γίνῃ;

ΣΟΦΙΑ στέφους

Ἄ, ἔλατα, θεῖα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ναί, κόρη μου· ἀλλὰ τί ἔχεις; διατί εἶσαι ἔτσι;

ΣΟΦΙΑ

Τίποτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ κρηθώς

Τοῦ τὸ εἶπες;

ΣΟΦΙΑ *ὁμοίως*

Δὲν παύεται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Α, λυποῦμαι, λυποῦμαι, πολὺ λυποῦμαι.
(τῷ Κωστάκη) Δὲν γνωρίζεις τὸ συμφέρον
σου, φίλε μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τί πρᾶγμα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Αὐτὸ ποῦ ἔλεγα τῆς Σοφίας· σοῦ τὸ εἶπεν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Α, ναί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Αφοῦ ὅμως δὲν θέλεις, δὲν σὲ βιάζω. Δὲ,
ἐσκέψθητε διὰ τὸ σπῆτι:

ΣΟΦΙΑ *μετὰ λύπης*

Τί νὰ σκερτοῦμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μὴν ᾔσαι δὲ ἔτσι, Σοφία, δὲν ἀρῆζει τὸν
κόπον. Γέλασε, γέλασε κομματάκι. Νὰ ἢ ὄρα
νὰ λυπηῖσαι. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ εἶνε
νὰ μὴ στερῆσθε. Ἐγὼ ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ
εἶμι φανῶ χρήσιμος, αὐτὸ τὸ κατώρθωσα· μὰ

δὲν ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἀδιάφορον
ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

ΣΟΦΙΑ

Νομίζει ὅτι ἐπιστάτης εἶνε κακὸν πρᾶγμα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Ὀχι, φίλε μου, ὄχι· ἐγὼ ἤμουν ἐπιστάτης
καὶ δὲν ἐντρέπομαι δι' αὐτό. "Ὅταν ἐπῆγα
εἰς τὴν Βλαχίαν δὲν εἶχα ποῦ τὴν κεφαλήν
κλίνει· ἤθελα ἐργασίαν, μοῦ ἐδόθη ἡ θέσις
τοῦ ἐπιστάτου καὶ τὴν ἐδέχθη· καὶ ὅταν
ἐκέρδισα ὀλίγα χρήματα ἐνοικίασα ἕνα κτημα-
τάκι, κατόπιν δύο, ἔπειτα ἕνα μέγαλον κτη-
μα καὶ εἶμαι σήμερον ὅπως μὲ βλέπετε. "Ὡστε
δὲν βλέπω τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον δὲν θέ-
λεις νά....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ναί, θεῖέ μου, ἀλλ' ἐγὼ ἐσπούδασα, ἐμελέ-
τησα, κατέβαλα κόπους, τὸ δνευρόν μου ἦτο
νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀτόχος ἐπι-
στήμης καὶ νὰ διακριθῶ· θέλετε νὰ θυσιάσω
τὸ μέλλον μου, νὰ καταστρέψω τὸ στέδιόν μου,
νὰ μὴν ἴδω τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὄνει-
ρων μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *καλοκάγαθως*

"Ἐχεις δίκαιον· ἔχεις δίκαιον, παιδί μου·
δὲν ἐπιμένω. Ἐχει δίκαιον, Σοφία μου· ἀλλὰ
μὴ νομίζης, Κωστάκη, ὅτι καὶ ἐπιστάτης
κτῆματος....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βεβαίως, θεῖέ μου, ἀλλὰ ἀπὸ δικηγόρου...
ἐπιστάτης....

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Ε, εἴ δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἡ διαφορὰ εἶνε
μεγάλῃ· καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τώρα
ποῦ σ' ἐγνωρίσα εἶνε κρῖμα ν' ἀφήσῃς τὴν
ἐπιστήμην σου. Εἶσαι μὲν ἄτυχος, ἀλλ' εἶσαι
εὐφυής, φαίνεσαι δραστήριος· θὰ διακριθῇς
δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν. Νὰ μείνης, νὰ
μείνης ἐδῶ κ' ἐγὼ ἀπ' ἐκεῖ δὲν θὰ σὰς λη-
σμονήσω· εἶτι θέλετε ἐλευθέρως νὰ τὸ ζητήτε,
δὲν θὰ σὰς λείψῃ ποτὲ τίποτε. (Καθήμενος)
"Ἐχεις πολλοὺς πελάτας, Κωστάκη;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ὀχι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Καὶ ἐξοσεῖς πρό πολλοῦ τὸ ἐπάγγελμά σου;
(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ
Α Τ Υ Χ Ι Α Ι

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΔΑ

(18α προηγ. φύλλον) (*)

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πρὸ δύο μόνον;

ΣΟΦΙΑ καθημένη

Δὲν θ' ἀποκτήσῃ ὁμως ποτὲ παλάτας.

* Ἐχει ἀλλόκοτον χαρακτῆρα.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ — Κ. Καλεντής, Δικηγόρος. — Σοφία, συζυγὸς αὐτοῦ. — Ἀντώνιος, ἄλλος αὐτοῦ. — Φίλος. — Κύριος. — Α' Παλάτης. — Β' Παλάτης. — Γ' Παλάτης. — Δ' Παλάτης. — Ε' Παλάτης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου. Ἐνας τρόπος πρὸς ἀπόκτησιν παλατίδας εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς· αὐτὸ δὲ τὸ γνωρίζω ἐξ ἰδίας πείρας. Ἐκεῖ εἰς τὸ Βουκουρεστίον ἦτο ἓνας μικρὸς δικηγόρος, ὁ ὅποιος σήμερον εἶνε μεγάλος· δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ κάμω τὴν σύγκρισιν καὶ νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσης.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ μειδιῶν

Δὲν πειράζει, κ' ἐγὼ μικρὸς δικηγόρος εἶμαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μικρὸς, ἀλλὰ καλὸς· ἐκεῖνος δὲν ᾔδει τι ποτε· δὲν εἶχε παλατίαν· τί ἔκαμαν λοιπόν; Ἄμα ἐπήγαγεν κανεὶς νὰ τὸν συμβουλευθῇ ἤρχατο ἀμέσως ἡ ὑπηρετρία καὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ δαίνα δικηγόρος ἀπὸ τοῦς καλοῦς τὸν ἐζήτηε εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον διὰ τὸ δικηγορικὸν συμβούλιον. Ἐλεγεν ἓνα καλὰ, πολὺ καλὰ, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοῦ παλάτου του. Δὲν παρήρχατο πολὺ ὥρα καὶ ἡ αὐτὴ ὑπηρετρία εἰσῆρχατο λέγουσα ὅτι ὁ τάδε δικηγόρος, ἀπὸ τοῦς καλοῦς πάλιν ἦλθε καὶ τὸν ζητεῖ διὰ τὸ αὐτὸ δικηγορικὸν συμβούλιον· εἶδιδε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν καὶ ἐξηκολούθει τὴν συνομιλίαν

του. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα εἰσῆρχατο πάλιν ἡ ὑπηρετρία καὶ ἔλεγεν ὅτι καὶ τρίτος εἶχεν ἔλθει δικηγόρος, ἀπὸ τοῦς καλλιτέρους ὁμως, καὶ ἐπαρίεμανε καὶ αὐτός· τότε ἐζήτηε συγγνώμην ἀπὸ τὸν παλάτην του διὰ μίαν στιγμὴν, εἰσῆρχατο, ἔμεινε ὀλίγον ἔξω, ἐπανήρχατο πάλιν, ἐξηκολούθει τὴν συνομιλίαν, καὶ ὅταν ὁ παλάτης ἔφραυεν ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ δικηγόρος αὐτὸς ἦτο λαμπρὸς, καὶ ὅτι καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ δικηγόροι εἶχαν ἔλθει ἐνθ' ἑκατονταετηρίαν δὲν εἶχε φανῆ-

ΣΟΦΙΑ

Αὐτὸ ἦτο εὐφροσυνάτον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καὶ κακὸν ὁμως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅχι, φίλε μου, δὲν ἦτο κακὸν· κ' ἐγὼ τὴν ἔπαθα ὅπως τόσοι ἄλλοι, τὸ ὁμολογῶ διὰ τοῦ τρόπου ὁμως αὐτοῦ ὁ δικηγόρος ἐκεῖνος ἀπέκτησε φήμην, καλὴν παλατίαν, ἐπιλοσιμηθῆ πολὺ κατόπιν καὶ σήμερον ἀληθῶς εἶνε ὁ καλλίτερος δικηγόρος τοῦ Βουκουρεστίου. Αὐτὸ εἰ συμβουλεύω νὰ κάμης.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐγώ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Στάτη στα μάτια' αυτό θύει ὁ κόσμος.
Και πρὸ πάντων τὸ συμβουλεύω εἰς σὲ νὰ τὸ
κάμης, διότι ἔχω ἰδραίαν πεποιθήσιν ὅτι σὺ
θὰ εὐδοκηήσῃς. "Ὅλα τὰ ἔχῃς, τί σοῦ λείπει;
ἡ πελατεία' ἀλλὰ πῶς θ' ἀποκτήσῃς πελα-
τείαν ὅταν δὲν εἶσαι γνωστός. Κάμει αὐτὸ ποῦ
σοῦ λέγω καὶ θὰ ἴδῃς. Δὲν ἀπατῆς κανένα,
δὲν βλέπτεις κανένα καὶ ὠφελεῖσαι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ἄλλὰ θὰ εἰπῶ ψέματα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τὴν ἀλήθεια πάντα κράτει καὶ τὸ ψέμ' ἔς
ἔχ' ἀλάτι. Δὲν εἶνε ἔτσι, Σοφία.

ΣΟΦΙΑ

Καλὲ βίβλια.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὲ τὰ ψέματα ὄμως....

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Ὅχι, ψέματα δὲν θὰ εἰπῆς. θὰ φανῆς ὅτι
θύεις νὰ ἐπιδειχθῆς· οἱ ἔξυπνοὶ δὲν θὰ γελα-
στοῦν, οἱ κουτοὶ θὰ πείσουν εἰς τὴν παγίδα.
"Ὁ, καυμένη, πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ζεῦσεῖς
ἀκόμη τὸν κόσμον.

ΣΟΦΙΑ

Αὐτὸ, θεῖέ μου, εἶνε δική μου δουλειά· τὸ
εὐρίσκειν εὐφροίστατον καὶ θὰ τὸ κάμω ἐγώ.
Τι θὰ κάμῃς ἐσὺ ὅταν σοῦ εἰπῶ ἐνώπιον ἄλ-
λου ὅτι ὁ Καλλιγᾶς σὲ περιμένει;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ ἀνακα-
τόνευσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

ΣΟΦΙΑ

Δὲν σοῦ τὴν κάμνω αὐτὴν τὴν χάριν, ὄχι,
κύριε, διότι ἂν ἐπίμενον ἐγὼ τότε ὅταν σοῦ
ἐπρότειναν νὰ γίνῃς δικαστής, θὰ ἐγίνεσο,
ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω, ἐπειδὴ σ' ἔ-
βλεπα τόσον ἀφωσιωμένον εἰς τὸ ἔργον σου, δὲν
ἐπίμεινα· ὕστερα μετενόησας, κ' ἐγὼ ἔλυοπό-
μην περισσότερον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Σοῦ ἐπρότειναν καὶ δὲν ἠθελήσας;

ΣΟΦΙΑ

"Ἐνόμιζεν ὅτι μίνων δικηγόρος τὴν ἄλλην
ἡμέραν θὰ ἐγίνετο Καλλιγᾶς· ἔπειτα ὄμως
ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην δὲν
γίνεται κανείς Καλλιγᾶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον ἤμπορῆς νὰ
διακριθῆς ὅπως καὶ εἰς τὸν δικηγορικόν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βεβαίως· τότε πραγματικῶς ἔσφαλσα, δὲν
τὸ ἐσκέρθην, εἶχα ἄλλας ἰδέας· τέλος πάντων
ἔπαισα· τὰ γεγόμενα οὐκ ἀπογίνονται.

ΣΟΦΙΑ ἐγειρομένη

Κ' ἐν τούτοις εἶμαι πεπεισμένη ὅτι καὶ
σήμερον νὰ σοῦ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἡ εὐκαι-
ρία....

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ἄ, σήμερον ὄχι. "Ἄν εἶχα τὰ μέσα θὰ
ἐζήτητον νὰ γίνω πρωτοδικης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἐγειρόμενος

Θύεις νὰ γίνῃς;

ΣΟΦΙΑ

Καλὲ δὲν βεβούνησε, θεῖε, ἔτσι τὰ λέγει.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

"Ὅχι, Σοφία μου, δὲν ἀπειρίζομαι· ἀλλὰ σή-
μερον δυστυχῶς εἶνε πολὺ δύσκολον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

"Ἄπ' ἐναντίας εἶνε εὐκολώτατον.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
Νομίζετε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Νομίζω, νομίζω, είμαι βίβλιος.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
'Ηξεύρατε τί μέσα πρέπει να έχω κάνει; εδὼ δικαστικός κλητὴρ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διορισθῆ ἂν δὲν ἔχω τὰ μέσα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Τὰ μέσα αὐτὰ υπάρχουν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
Δὲν γνωρίζω κανένα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *μεσιδῶν*
Οὐτ' ἐμὲ;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
Σᾶς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Θὰ εἶπῃς τώρα, αἰωνίως ἐγὼ; Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶνε ὁ Σταμόπουλος;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
Ναί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Εἶνε φίλος μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ
Φίλος σας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἦμαθα συμμαθηταί· ἐράγαμα φοιτῶν καὶ ἀλάτι μαζῆ, δισκειδάσαμε μαζῆ, ὑπερήραμεν μαζῆ, αἰωνίως μαζῆ ἤμαθα. Τέλος πάντων ἔχει τόσας ὑποχρεώσεις πρὸς ἐμὲ ὥστε δ,τι τοῦ ζητήσω θὰ τὸ κάμῃ. Νὰ, ἐμένα νὰ τοῦ ζητήσω σήμερον νὰ μὲ κάμῃ πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὲ κάμνει.

ΣΟΦΙΑ

Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὁ λόγος τὸ φέρνει, μὴν ἦσαι δὲ τόσον ἀπλῆ. Θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι καὶ τὰ ἀδύνατα τὰ ἐπιχειρεῖ χάριν ἐμοῦ.

ΣΟΦΙΑ

Ὅστε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅστε ἔμπορεῖς νὰ χαιρέτισῃς τὸν κύριον πρωτοδίκην ἀπὸ τοῦδε. Ἄρκει νὰ θῶλῃ. Τὸ θῶλεις;

ΣΟΦΙΑ

Ἄκοῦς ἔκεί;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δηλαδή...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ναί ἢ ὄχι.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βεβαίως τὸ ἐπιθυμῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Λοιπὸν δοῦλος σας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω τὸν διορισμὸν σου. Σοφία μου, νὰ μὴν ἀργήσῃ τὸ φαγὶ διότι ἔργισα νὰ πεινῶ.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

Οἱ ἄνωτερον, πλὴν τοῦ ΑΝΤΩΝΙΟΥ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ αὐτὸς εἶνε θεσμοκρὸς αὐτὸς ὁ θεὸς σου, ἀνεκτίμητος θεσμοκρὸς. Ἐ'ἔπειτα λίγεις ὅτι εἶναι μοῦ ἄρερας προίκα. Νὰ προίκα!

ΣΟΦΙΑ

Ἄχ, θεὶ μου!

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τι ἔχεις;

ΣΟΦΙΑ

Ἐχω, ἔχω... ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν ε' ἀγαπῶ;

ΣΟΦΙΑ

"Οχι βίβαια, διότι ἐνῶ ἤξεύρεις ὅτι εἶσαι τόσον ἄτυχος, ὅταν σοῦ ἔρχεται ἡ τύχη τὴν διώχνεις.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ θέλῃς νὰ γίνω ἐπιστάτης;...

ΣΟΦΙΑ

Δὲν λέγω αὐτὸ, ἀλλὰ νὰ, εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι θ' ἀλλάξῃς πάλιν γνώμην.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ διορθῶν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης
Εἰς τί πρᾶγμα;

ΣΟΦΙΑ

"Ἄν ἔξαφνα ὁ θεὸς κατορθώσῃ νὰ διορισθῆς δικαστής.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ἔν, ἐγὼ λέγω ἔν.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

'Απὸ τὸ ἄν ἴσα με τὸ θὰ ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ τέλος πάντων ὑπόθεσε ὅτι τὸ κατορθώνει.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Θὰ μᾶς σταίλουν εἰς καμμίαν ἐπαρχίαν, εἰς τὴν Ἀμφισσαν, εἰς τὴν Λαμίαν ἢ εἰς τὴν Κυπαρισσίαν, ποῖος ἤξεύρει ποῦ.

ΣΟΦΙΑ

'Ἄ, βλέπεις; ἤμην βεβαία.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σὲ παρᾶξω, Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ

Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ δεχθῆς;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν
Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι νὰ, εἶσαι εὐχαριστήμην;

ΣΟΦΙΑ

Τώρα μάλιστα, μ' ἀγαπᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

Θι ἌΝΩΤΕΡΗ, Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ δικηγόρος Καλεντῆς;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ναί, καλλιχάρι μου, θέλεις τίποτε;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Αὐτὴ τὴν ἀγωγή μου 'κάνανε, κ' ἔρθε νὰ μοῦ εἰπῆς τί νὰ κάνω.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ τῇ Σοφίᾳ γελῶν κρυφίως
'Επιστάτης, αἴ;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ δίδων τὴν ἀγωγήν

Ρίξε μιά ματιὰ ἐδῶ πέρα καὶ νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε νὰ γίνῃ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ παρατηρῶν αὐτὴν

Ποῖος σ' ἔστειλε;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲ μ' ἔστειλε κανένας καθὼς 'περνοῦσ' ἰδ' ἀπ' ὧξω, κάποιος 'πέρασε κ' εἶπε τ' ὄνομά σου καὶ πῶς εἶσαι δικηγόρος. Μπήκα κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τί εἶνε νὰ γίνῃ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Κάθῃσε σὲ παρακαλῶ.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ καθήμετος

Εὐχαριστῶ.

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ

Νὰ ἔβαζα εἰς πρᾶξιν τὴν συμβουλήν τοῦ θεοῦ (παρατηρῶν τὸν Πελάτην). Μὰ εἶνε ποῦ δὲν ἀξί(ζει τίποτε αὐτός.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐδῶ αὐτὸς λέγει ὅτι τοῦ χρωστέϊς. . .

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ μετὰ θυμοῦ

Δὲν τοῦ χρωστέϊ τίποτες.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἐν τούτοις τὸ λέγει.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ παραγερόμενος

Ἄς πάει νὰ λήθῃ, τι θέλει. Ἔϊνε τζαναμπέτης τὸν ξέρω γῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καλὰ, ἔς εἶνε. Θέλεις νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἐπίθεσίν σου.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ ἀναιδέως

Τί θὰ σοῦ δώσω;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Αὐτὰ εἶνε ὀρισμένα ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν τ' ἀκούω γῶ αὐτὰ. Ἐνα τάλλαρο θέλεις;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ, φίλε μου. . . .

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἐσκομμένα παζάρια.

ΣΟΦΙΑ

Ἐνα τάλλαρο πέρνει ὁ σκαρτιάς σήμερα, εὐλογημένε ἀνθρώπε.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἄμ' ἔν ἤτανε νὰ δώσωμε παραπάνω, κυρά μου, ξέραμε κ' ἐπίρναμε ἀπ' τοὺς τρανοὺς δικηγόρους.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δίκα πράγμα δὲν τὰ δίδεις;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ δειρομένοτος

Δόσε μου τὸ χαρτί μου.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Στάσου μίαν στιγμὴν.

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Λιγτὸ τσάκισμένο δὲ δίνω παραπάνω.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἄς, κάθησε ἔς εἶνε.

ΣΚΗΝΗ 15Τ'

ΘΙ ΑΝΔΡΕΩΣ, Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Πολλὰ τὰ ἔτη σας. Τί μοῦ κάνετε, κύρ Καλεντέη;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Πολλὸ καλὰ σ' εὐχαριστῶ, κύριε. . . (ἰδίῳ)
Ἄ διόβολε ἔξυγαρε τῆνομά του.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ δυὸ λογάκια γιὰ μιὰ ὑποθεσοῦλα ποῦ ἔχω;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τώρα ἀμέσως. Κάθησε εὖ παρακαλῶ.

διατρέχει πάντοτε τὴν ἀγωγὴν

ΣΟΦΙΑ ἰδίῳ

Καιρὸς εἶνε νὰ κάμω, τι ἔλαγεν ὁ θεὸς αὐτὸς κατὶ ἀξίει.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ 12'

ΘΙ ΑΝΔΡΕΩΣ πλὴρ τοῦ **ΣΟΦΙΑΣ**

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ εὖ **Γ'**

Μενιδιέτης εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ὅχι, ἀπὸ τὸ Κερκωπί.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἦδη, πῆγαν οἱ μουστοὶ ἐρίτος;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἄς, κατὶ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πέρνει.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ τῷ Β'

Μοῦ δίνεις τὴ φωνὴ σου εἰ παρακαλῶ;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ προσφέρων τὸ σιγάρον του
'Ορίστε.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τί ψόχρα ποῦ κάμνει σήμεραν.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δε, μὰ καιρὸς νὰ πιάση καὶ ὁ χειμῶν.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Θὰ ἔχωμε βαρὺ χειμῶνα ἐφέτος.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Πῶς ἐβγήκε ὁμοῦς ὁ Καλλιγᾶς ἔξω σήμεραν.

Περίστρον πρᾶγμα.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Διατί;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Αμ' εἶνε ἄρρωστος τόσαις ἡμέραις τώρα.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ναι, ναι, ναι! ἔχετε δίκαιον.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Πρέπει νὰ ἔκανε λάθος αὐτὴ ποῦ ἤρθε
καὶ τοῦ τὸ εἶπεν· ἄλλοις θὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ.

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

Οἱ Ἀντρες, ὁ Κύριος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Μπρὲ ἀδερφεὶ κύρ Νικόλα, ἀπὸ 'μπρὸς ἀπ'
τὰ μάτια μου σ' ἔχασα.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Πῶς ἀπ' ἐδῶ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Να, ἐδῶ παρὰ κάτω μὲ κάποιον 'μιλοῦσα
ἐδῶ καὶ μιστὴ ὥρα. Ἐκανα νὰ σοῦ φωνάξω,
μὰ ὡς ποῦ νὰ γυρίσω εἶχες φύγει. Κάνω ἀπὸ
'δῶ, κάνω ἀπὸ 'κεῖ καὶ δὲ ξέρω τί μοῦ ἔλαγε
πῶς ἐδῶ μέσα 'μπήκαε. Σὲ ἤθελα γιὰ 'κεῖνη
τὴ δουλειά.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Αμ' τὸ βράδου βράδου πλέον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ βλέπων τὸν Β' Πελάτην

Καὶ τοῦ λόγου σου, κύρ 'Αντρέι;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τί κάνεις, κύρ Γιάννη;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Καλὰ, εὐχαριστῶ.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μιὰ καλημέρα δὲ μᾶ; λέε, κύρ Γιάννη;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Μπᾶ, δὲ σὲ εἶδα. 'Αμ' πῶς ὄλοι ἐδῶ; Ποιὸς
κάθεται εἰς τούτο τὸ σπίτι;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Ο δικηγόρος ὁ Καλεντή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Αλήθεια; Πῶς τὸν εἶπες;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Καλεντή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Πρῶτη φορὰ ποῦ τ' ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν γίνεσαι νὰ μὴ τὸν ξέρης. Δὲ θυμᾶσαι
ἐκεῖνο τὸ νέο ποῦ ἐμῆλθα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
ποῦ ἔγιν' ἡ διασῆλωσις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Α, ᾶ, μὰ δικηγόρος ἦταν ἐκεῖνος;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Καὶ τί δικηγόρος! Οἱ καλλίτεροι δικηγό-
ροι μας ἔρχονται 'ς τὸ σπίτι του γιὰ νὰ κά-
νουν συμβούλια.

(Ἐκπαιετὸ τὸ τέλος)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Α Τ Υ Χ Ι Α Ι

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(1ος προηγ. φύλλον) (*)

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Εδῶ; (παρατηρῶν μετὰ περιττοῦ γέρον αὐτοῦ) Δὲ μὴ συχωρῆς, ἀδελφεί; Δὲν εἶνε σπίτι τοῦτο γιὰ ν' ἄρθουν κι' ἄλλοι.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μίσα εἶν' ὁ Κόκκινος.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Κ. Καλιντής, δικηγόρος—Σοφία, σύζυγος αὐτοῦ—'Αντώνιος, δούλος αὐτοῦ—Φίλος—Κύριος.—Α' Πελάτης.—Β' Πελάτης.—Γ' Πελάτης.—Δ' Πελάτης.—Ε' Πελάτης.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Καὶ ὁ Ψαρῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ποιός; ὁ Κόκκινος; Τώρα τὸν ἄρῃσ' ἔς τὸ σπίτι του· τί κάθεται καὶ λές;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μιά στιγμὴ πρὶν ν' ἀνέβῃς ἦλθαν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Εγὼ δὲν εἶδα κανένα ἀπ' αὐτοὺς νὰ περάσῃ. Μισὴ ὥρα ἤμουν' ἀπὸ 'δ' ἀπὸ 'ξω.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ

Αἶ, καλὰ θὰ σὲ γελάσουμε. Μίσα εἶνε καὶ ὁ Κόκκινος, κι' ὁ Καλλιγᾶς καὶ ὁ Ψαρῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ποιὸς εἶνε τὰ εἶπ' αὐτὰ; ὁ δικηγόρος; 'Αμ' δὲ καταλαβαίνετε πὼς εἶνε ἔρριζε στάχτη ἔς τὰ μάτια; Ἐρχεται ὁ Καλλιγᾶς κι' ὁ Κόκκινος ἐδῶ πέρα;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Πὼς γίνεται λοιπὸν νά...·

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Ἐκατὰ εἶνε λίω' δὲν εἶνε οὔτε τρία τέταρτα ποῦ τὸν ἄρῃσ' τὸν Κόκκινον ἔς τὸ

σπίτι του ποῦ ἤρθε μὴ ἐπιτροπή· κατὶ ἔχουν ἐκεῖ, δὲ ξέρω οὔτ' ἐγὼ τί εἶνε.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Αἴγεις, ἀδελφεί, νὰ μᾶς ἐμπαίξῃ;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν πιστεύω· τί διάβολο· δὲν ἔχει καὶ κανένα συμπερόν.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Εγὼ τί νὰ σᾶς εἰπῶ. Νομίζω ὅτι μόνον ὁ Ράλλης εἶνε μέσα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

'Ο Ράλλης; μέσα εἶνε ὁ Ράλλης;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ναί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ποῦ; ἐδῶ μέσα;

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μὰ ἐκεῖ τὸν εἶδα νὰ ἐμῆρ τὸν κύριον Καλιντήν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Θὰ μὲ κάνετε νὰ τὸ πιστέψω.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Αν μᾶς ἐγέλασαν, ἀδελφεί, σὲ γελοῦμε κι' ἐμεῖς· τί νὰ σοῦ εἰπῶ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Και καλά ποῦ τὸν θέλω τὸν Ῥάλλην.
Βιστέρχεται ἀριστερῶ.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, πλήρ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Σὺν νὰ μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει κάπως
δίκαιον ὁ κύρ Γιάννης.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τί, λὲς νὰ μὴν ᾔνε κανένας μίσα;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν λέγω αὐτὸ, ἀλλὰ τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅτι
τὸν Ψαρᾶ τὸν εἶδα εἰς τὸν Πειραιᾶ σήμε-
ρον τὸ πρωί. Πότε ἀνέβηκε, πότε ἦλθ' ἐξῆ.
Περύργον, περύργον πρᾶγμα.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ὁ Καλλιγᾶς βέβαια δὲν εἶνε, γιὰτ' εἶν'
ἄρρωστος.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἀλήθεια; πῶς εἶνε;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Καλλίτερα εἶνε, μὰ γιὰ νὰ εὐγη ἔξω, δὲν
τὸ πιστεύω.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τὶ τὰ θέλετε ὅμως, φωτιά μονάχη εἶν'
αὐτὸς ὁ κύρ Γιάννης.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ναι, μὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ μ'
ἀρίσει ὁ τρόπος του. Μπαίνει, βγαίνει σὺν
νὰ ᾔνε 'ς τὸ σπίτι του.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Και παρετήρησες; ὄλο φωνάζει.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Αἴ, ἰδιωμά του εἶνε· αὐτὸ δὲν κόβεται.

Ἀκούσται ἡ φωνή του ἔξω

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Νὰ, ἀκούστε; ἄρχισε νὰ φωνάζη.

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Δὲ μοῦ λίτε ποῦ εἶσθε ὄλοι μπαζινια και
σῆ κεροιδεύουν; Δὲν ἦταν κανένας μίσα. Μο-
νέχος εἶνε τὸν ξούρας ἐγὼ αὐτόν.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τὶ λὲς, μπρὲ ἀδελφί.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μπορεῖ και νὰ ζυγαν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Δὲν ἦταν κανείς, νὰ, κανείς.

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Σώπα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ σταυρακοπούμενος

Μὰ τὸ θεό!

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ ὀργίλωσ

Τὶ μᾶς ἔχει τὸ λοιπὸν και περιμένουμε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Εἶχα ἢ δὲν εἶχα δίκαιο ἐγὼ; Σὰς τ' ἀλίγα
γιὰ νὰ πιστέψετε πῶς εἶνε εἶνε κι' αὐτός!

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ ὀργίλωσ

Βρὲ τὸ μασκαρᾶ.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἄμ' ἔν τῶκαμ' αὐτό...

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Γιὰ ποιὸς μᾶς ἐπῆρε;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

Οι ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΚΑΛΕΝΤΗΣ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Κύριοί μου, είμαι εις τὰς διαταγὰς σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ τῆς Β' ΠελᾶτηςΤὸν ξεύρω ποῦ λὰς ἐγὼ αὐτόν. Πῶς τὸν
ἔλεγαν δὲν ἤξερα.**Α' ΠΕΛΑΤΗΣ**

'Εταλειώσατε τὸ συμβούλιον;...

ΚΑΛΕΝΤΗΣ παρασσύμενος

Τὸ συμβούλιον;... μάλιστα, μάλιστα.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

'Ἐφυγαν ὅλοι οἱ δικηγόροι;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ποιοὶ δικηγόροι;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣΠοῦ ἦσαν μέσα; Ὁ κύριος Ψαρᾶς, ὁ κ.
Κόκκινος.**ΚΑΛΕΝΤΗΣ**

'Α, μάλιστα, μάλιστα, ἔφυγαν.

ΣΟΦΙΑ εἰσερχομένη

'Ο κ. Ράλλης ἦλθε πάλιν.

ΑΥΑΝΤΕΣ

Μπα!

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἰδίᾳ

'Α, μὰ τὸ παραίκαμε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Δὲ σὰς τὰ λίγω ἐγώ;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἰδίᾳ

Ποιὸς εἶν' αὐτός;

Ο ΚΥΡΙΟΣΝ' ἀκοῦτε καὶ τὸν κύρ Γιάννη ὅταν λέῃ
ἓνα πρᾶγμα.**ΚΑΛΕΝΤΗΣ**

Τί ἀγαπᾶτε, κύριε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ'Εγώ; τίποτε νὰ σὲ χερῶ. 'Ἐδῶ μὲ τὸν
κύρ Νικόλα ἦρθα, μὰ θὰ φύγω, γιατί ἐγὼ
δὲν πιστεύω αὐταῖς τῆς κασκαρῆκαις.**ΚΑΛΕΝΤΗΣ**

Πῶς; πῶς; τί πρᾶγμα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σ' ἐπροσκύνησα. Θ' ἔρθῃς κύρ Νικόλα;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ

Μὰ λίω νᾶρθω. Φαῦλος σὰς, κύριε Καλεντῆ.

'Απέρχοντα ἀμφοτέρωι

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Πῶς, φύγετε;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δόσε μου τὸ χαρτί μου σὲ παρακαλῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Διατί, φίλε μου;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν κάνουμε χωρὶ μαζῆ.

'Απέρχεται

Β' ΠΕΛΑΤΗΣΠαιδιὰ μᾶς ἐπῆρες κ' ἤθελος νὰ μᾶς ρίξῃς
στάχτη 'ς τὰ μάτια;**ΚΑΛΕΝΤΗΣ**

'Οχι, φίλε μου, ... ἀλλᾶ...

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν θὰ κόμης δουλιὰ ἔτσι ποῦ ἄρχισες.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Νὰ σὺς εἰπῶ....

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τί νὰ μοῦ εἰπῆς; Πολλὰ τὰ ἔξη σου.

'Απέρχεται.

ΕΚΗΝΗ ΚΕ'
ΚΑΛΕΝΤΗΣ. Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ.
Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Νά σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν, φίλε μου,
διότι κ' ἐγὼ δυσχεροῦσθῆκα μ' αὐτὸ ποῦ μᾶς
ἔκαμες.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ νὰ σὰς εἰπῶ...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Τί ἐκατάλαβες ποῦ μᾶς ἐγέλασες;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν σὰς ἐγέλασα...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἦσαν μίσα αὐτοὶ οἱ δικηγόροι;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Δὲν ἦσαν, ἀλλὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Αἴ, δὲν ἔκαμες καλὰ, παιδί μου. Ὁ ψεύτης
κι' ὁ κλέφτης τὸν πρῶτο χρόνο χαιρονται.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ἄλλὰ, κύριε...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἔπρεπε νὰ ἐντραπῆς καὶ ὀλίγον τὰ ἄσπρα
μου μαλλιά.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Μὰ, ἀκοῦστε με νὰ σὰς ἐξηγήσω ἐν εἰλικρι-
νεῖς τί συνέβη.

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ

Δὲν θέλω τίποτα. Εἶμαι δοῦλος σας.
Ἀπέρχεται.

ΕΚΗΝΗ ΚΣΤ'

ΚΑΛΕΝΤΗΣ καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ καὶ τῆ δικη-
γορία καὶ τὸ καλὸ τῆς (Ρίπτων κατὰ γῆς τὰ
ἐπὶ τῆς τραπέζης) Να καὶ σὺ, νὰ καὶ σὺ,
καὶ σὺ, καὶ σὺ. (Ἀπειλις) Μασκερᾶ μ' ἔκα-
μεν αὐτὴ ἡ Σοφία.

ΣΟΦΙΑ

Κωστάκη, ἦλθε... (βλέπουσα κενὸν τὸ
σωμάτιον) Ποῦ εἶνε αὐτοί; Ἔφυγαν;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ὅραία μοῦ τὴν ἔφτιασες.

ΣΟΦΙΑ

Γιατί;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Γιατί, γιατί, νὰ γιατί.

ΣΟΦΙΑ

Δὲς νὰ 'κατάλαβαν τίποτε;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Ὅχι παίζομεν.

ΣΟΦΙΑ

Ἄ, θεὶ μου, μὲ τρομάζετε.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Καὶ δὲν μὲ μέλει τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι
μ' ἔκαμες γελοῖον, διότι αὐτὸ θὰ τὸ διαδώσουν
αὐτοὶ ποῦ ἦσαν ἐδῶ καὶ αὐριοῦν θὰ τὸ ἡξεύρω
ὅλος ὁ κόσμος.

ΣΟΦΙΑ

Ἐγὼ ἡ καυμένη...

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Σήμερον δὲν ἡξεύρω τί διαφέρω ἀπὸ τοὺς
κακοῦθεις καὶ ἀπατεῶνας δικηγόρους, οἱ
ὅποιοι τὰ κάμουν αὐτά;

ΣΟΦΙΑ

Ἄχ, Κωστάκη μου, συγχωρησέ με, σὲ πα-
ρακαλῶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ ἐν θυμῷ

Νὰ σὲ συγχωρήσω· κολοκύθια.

ΣΟΦΙΑ

Ἄλλην φορὰν σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν τὸ
κέρω ποτὶ, ποτὶ.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *πραϋνόμενος*

Τώρα εἶνε πολύ ἀργά.

ΣΟΦΙΑ

Διατί;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Παραιτοῦμαι τῆς δικηγορίας.

ΣΟΦΙΑ

Παραίτησαι;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *καθήμενος*

Ἄμ' τί θὰ κάμω;

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ*

Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Αὐτὸ μοῦ εἶπες σ' ὅλαις μου τῆς δυστυχίας.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ἀλήθεια δὲν μὲ γελᾷς;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Νόστιμη εἶσαι· μὰ ἤμπορῶ πλέον νὰ κάμω τὸν δικηγόρον, ἔπειτα ἀπὸ τὸ μασκαράλικο ποῦ ἔπαθα;

ΣΟΦΙΑ

Θὰ δεχθῆς τὸν διορισμὸν τοῦ δικαστοῦ;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ *ἐγχερόμενος*

Βίβλια.

ΣΟΦΙΑ

Ἄ, Κωστάκη μου, νὰ σὲ φιλήσω.

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Βλέπεις ὅμως ὅτι ὅλαι αἱ συμβουλαὶ τοῦ θείου σου δὲν εἶναι καλαί;

ΣΟΦΙΑ *βλέπουσα τὸν Ἀντώνιον*

Καίμινε· τί ἀπρόσεκτος ποῦ εἶσαι.

ΣΚΗΝΗ ΚΖ'

Οἱ Ἀντώνιον, Ἀντώνιος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *σύννεος*

Χαῖρε, Σοφίε μου. Κωστάκη, χαῖρε.

Ρίπτες χαμαὶ τὸν πύλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ

ΣΟΦΙΑ

Τί ἔχετε, θεῖέ μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *καθήμενος*

Οὔτε φίλια ὑπάρχει πλέον, οὔτε ἀγάπη, οὔτε τίποτα. (*ἐγχερόμενος*) Καὶ κάθεστε ἀκόμη εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ ζῆτ' ἀκόμη ἰδοὺ ἀφοῦ δὲν εἴθε βουλευταί;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Πῶς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἄκοῦς ἐκεῖ; Ὁ καλλίτερός μου φίλος ἔπειτα ἀπὸ τόσας ὑποχρεώσεις ποῦ ἔχει πρὸς ἐμὲ νὰ μοῦ τὸ ἀρνήθῃ, διότι εἶμαι βουλευτής, βουλευτής!

ΣΟΦΙΑ *μετὰ λύπησιν*

Σᾶς τὸ ἤρνῆθη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τὸν παρακάλεσα, τοῦ τὸ ἀπήτησα, ἔναγκα-
σθην νὰ τοῦ ἐνθυμίσω τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὅποιαν μοῦ ὀφείλει· τίποτα. «Ἐγὼ ἀπαιτήσεις βουλευτῶν καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κάμω. Ἄν ἦσο βουλευτής θὰ τὸ ἔκαμνα.»

ΣΟΦΙΑ

Λοιπὸν ἀπελπισία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ *μετ' ἀπελπισμοῦ*

Ἄπελπισία!

ΣΟΦΙΑ *ἔνευσα τὰς χεῖρας*

Καὶ τώρα;

ΚΑΛΕΝΤΗΣ

Τώρα; Τώρα γίνεμ' ἐπιστάτης!

— — —